

325.053.1
1972 SEP 20

Magyar Nemzet

244
Európa Budapesten

Európa sok vihart megért országai rövidesen a XX. század utolsó negyedébe, a kétezredik év küszöbére lépnek. A tudomány és technika forradalmának viharos erejű szele végig száguld földjeinken, metropolisokká változtatja világrészünk szinte valamennyi fővárosát, s egyszerre hordozza magában a megújulás, de a pusztulás erőit és lehetőségeit is.

Kik ne lennének ennek talán leginkább tudatában, mint az európai fővárosok vezetői, akik ha hivatásuk magaslatán állnak, nemcsak a rájuk bízott „kis birodalom” lelkiismeretes sáfárai, hanem egyben a gondok és bajok orvosai is, akik egyik kezüket állandóan városuk életének, lakosságának pulzusán tartják. Az ország vezetőin kívül elsősorban tőlük függ, hogy az egymást soha nem tapasztalt iramban követő változások az embert és fejlődését, alkotóerejét lehető legmaradékaltalanabb kibontakozását szolgálják és a lehető legcsekélyebb mérvűre csökkentik a változásokkal elkerülhetetlenül együttjáró ártalmakat és zökkenőket. Az ő kötelességük, hogy ne engedjék ellentété nőni az ellentmondásokat, s a mindentől való elidegenedés helyett az élet, a munka öröme kapcsolja harmonikus egységbe az embert és környezetét.

Az egyesített Budapest aránylag fiatal főváros, hiszen az előttünk álló centenáriumi eseménysorozattal mindössze 100 esztendőszületésnapot ünnepelünk. A város egyes részei mégis több száz, sőt némelyikük csaknem kétezer évre tekint vissza, és így éppúgy a régi és az új találkozásának, küzdelmének színhelye, mint Európa legtöbb fővárosa. Ez a fiatal, mégis ősi hagyományokkal rendelkező, az idegen elnyomás éveit sokat szenvedett és a világegyesektől súlyosan megsebzett, szép emlékekben mégis gazdag főváros szélesre tárta kapuit és „együttünneplésre” hívta meg Európa valamennyi fővárosának vezetőjét. Jól példázza ez a kezdeményezés Németh Károlynak, a budapesti pártbizottság első titkárának a centenáriumi ünneppsorozat hétfői nyitányán elhangzott megállapítását, hogy *tettekkel ünnepelhetünk a legméltóbban*, s ez a közös cselekvés, a társadalom minden rétegének tenniakarása igazi népfrontakció.

Valóban szép és merész gondolat ez a találkozó egy kis ország fővárosától, amely a második világháború pusztítása óta eltelt, aránylag rövid évtizedek alatt egy új, a szocialista társadalmi rend kialakításának nagyon is nehéz, korántsem zökkenőmentes, kézzel fogható eredményekben mégis gazdag útját járja. És hogy ezek az eredmények mennyire tiszteletbresztők Európa minden fővárosában, azt — sok más mellett — éppen a fővárosi tanács elnöke meghívóinak fogadtatása bizonyítja mindennél meggyőzőbben és hitelesebben. A

találkozóra szinte kivétel nélkül minden főváros vezetői örömmel, a kezdeményezést őszinte elismeréssel nyugtázó levélben jelentették be részvételüket, sőt sok esetben egész küldöttséggel képviseltetik magukat. Moszkvától Párizsig, Oslótól Rómáig, Bonntól Varsóig, Lisszabontól Bukarestig, Madridtól Helsinkiiig társadalmi rendszerre, politikai nézetekre való különbség nélkül már jelentkezésükkel és majdan részvételükkel is hitet tesznek a barátság és béke, a jóakarát, az együttműködés szellemére törekvés mellett.

A több napos találkozó azonban még egy fontos célt tűz maga elé. *Tanácskozást hirdetett meg* éppen a cikkünk bevezetőjében említett hatalmas változásokkal járó gondok szinte valamennyi témáját magába foglaló *urbanisztika* problémaköréről, amely minden fővárosi vezető tevékenységének mondhatni központi kérdése, és a városok lakossága figyelmének is homlokterében áll. A már beérkezett számos előadás a program készítőit valószínűleg „a bőség zavarába” ejtette. Ezenkívül a legtöbb tanácselnök és polgármester bejelentette, hogy az ugyan-csak a tanácskozással egy időben megnyíló „Pillantás Európa fővárosaira” című kiállításon is még külön gazdag anyaggal kívánja illusztrálni városa fejlődését, eddigi eredményeit és gondjait, elkövetkező terveit.

Ugyancsak a találkozóhoz csatlakozik majd annak a kedves gondolatnak a megvalósulása is, amelyet Budapest lakói vetettek fel a centenáriumi ötletek sorában. Ennek szellemében *Európa Liget*et létesítenek a Várban, ahol a fővárosok vezetői ünnepélyes keretek között ültetik el a városukra jellemző fafajtát. Ankara törökmogyorót, Hága virágos köröst, Vaduz vörösberkenyét, Monaco olajfát — ahogyan írják —, a béke és bölcsesség szimbólumát választotta. Így örökítik meg majd budapesti baráti találkozójuk emlékét, amelyet fiataljaink a fák ünnepélyes gondozásbavételével és további ápolásával *jelképesen is megőriznek majd*.

Ez utóbbiak azonban már a jövőbe, reméljük a jövődő békés éveibe vezetnek át bennünket. Maradjunk azonban egyelőre még a mánál, a várakozásnál, a nagy találkozó küszöbén. Fejezzük ki azt az őszinte óhajunkat és reményünket, hogy az európai fővárosok vezetői, akik közül sokan még sohasem jártak országunkban, a mi születésnapját ünneplő Budapestünk megismerésével egy lüktető életű, optimizmust sugárzó, a békét, s ezzel saját, még gazdagabb jövőjét védő nagyvárost ismernek meg. Olyan várost, amely nemcsak lakóinak, hanem az egész ország népének szeme fénye és ahol a találkozó néhány napján talán Európa minden fővárosának egy „szívdobbanását” hallhatjuk.

Komor Vilma